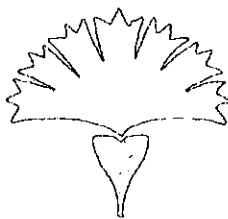

η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ του Α.Σ.Κ.Ε.

αρ. φύλλου 102
Ιανουάριος 2005

Γραφεία : Τζωρτζ 12, 7^{ος} όροφος, πλ. Κάνιγγος, Αθήνα 106 77,
τηλ. 210-3822315, fax 210-3819887 e-mail aske@mailbox.gr , ιστοσελίδα www.aske.gr

Η ΑΠΟΓΥΜΝΩΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΟΜΜΑΤΙΣΜΟΥ ΓΕΝΝΑΕΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΗΣ

Το τέλος του εορταστικού 15ήμερου σήμανε και το τέλος της κυβερνητικής απραξίας. Πιθανόν να μην εξέλιπε εντελώς η «περίοδος χάριτος» στον πρωθυπουργό, λόγω της πρόσφατης, ακόμη, πασοκικής λαίλαπας (την ίδια εικόνα θα δημιουργήσει σε λίγο και η Ν.Δ.), όμως τα συσσωρευμένα προβλήματα δεν επιδέχονται πλέον προσχηματική απάθεια ούτε υπεκφυγές. Το σημερινό αδιέξοδο αποτελεί σχεδόν μία επιτομή του πολιτικού μας προβλήματος.

Είναι γεγονός ότι για τα προβλήματα αυτά δεν ευθύνεται άμεσα και τυπικά η Ν.Δ., αλλά κανένας δεν ξεχνά πως σε όλες τις βασικές επιλογές και ενέργειες των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ η Ν.Δ. ήταν σύμφωνη, αν δεν πλειοδοτούσε κιόλας. Δεν πρέπει, λοιπόν, να παραξενεύεται κανείς μπροστά στο θράσος της «κριτικής» και των «επιθέσεων» των στελεχών του ΠΑΣΟΚ ούτε και από τη, σε πρώτη ματιά, απολογητική στάση των κυβερνητικών στελεχών απέναντι σ' αυτές. Αυτούς τους ρόλους ορίστηκαν να παίζουν. Αυτή είναι η περιβόητη συναίνεση.

Η επιλογή του Κάρολου Παπούλια

Το πρώτο «θύμα» της συναίνεσης αυτής ήταν ο θεσμός του Προέδρου της Δημοκρατίας. Επελέγη ένα άχρωμο πρώην πολιτικό πρόσωπο, γνωστό
(συνέχεια στη σελ. 6)

ΨΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΒΡΥΞΕΛΩΝ (17-18 Δεκεμβρίου 2004)

Το ΑΣΚΕ από την πρώτη στιγμή υποστήριξε και απέδειξε (βλ. αναλυτικά ΑΣΚΕ-3) ότι το σχέδιο Ανάν και η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. είναι δύο πτυχές του ίδιου σχεδίου, για τον αφελληνισμό της Κύπρου και την πλήρη μετατροπή της σε προκεχωρημένο φυλάκιο της Δύσης, με τοποτηρητή την Τουρκία. Γι' αυτό οι υπηρέτες των Δυτικών από το Γιωργάκη και το Μητσοτάκη στην Ελλάδα μέχρι τον Αναστασιάδη και το Βασιλείου στην Κύπρο υποστήριξαν με πάθος και τις δύο επιλογές.

Στην Κύπρο το 76% που αντέδρασε στο σχέδιο Ανάν εκφράστηκε πολιτικά από τον Πρόεδρο Παπαδόπουλο, δηλ. την πατριωτική μερίδα της αστικής τάξης της Κύπρου (στην Ελλάδα αυτό το είδος έχει εξαφανιστεί). Προσπαθώντας να συμβιβάσει τα εθνικά και τα ταξικά της συμφέροντα αυτή η μερίδα υποστήριξε τη θεωρία Κρανιδιώτη, ότι η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. θα λειτουργήσει υπέρ των ελληνικών θέσεων. Με την πλύση των ΜΜΕ, η θέση αυτή, δυστυχώς, έγινε δεκτή από το σύνολο σχεδόν των πολιτών σε Ελλάδα και Κύπρο. Ήταν αναπόφευκτο η πολιτική αυτή γρήγορα να περιέλθει σε αδιέξοδο και αυτό απεδείχθη με καταστροφικό τρόπο στη Σύνοδο των Βρυξελλών.
(συνέχεια στη σελ. 4)

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΗΡΘΕ ΝΩΡΙΤΕΡΑ

Ιδιαίτερα δυσοίωνα είναι πια τα σημάδια για το μέλλον της ελληνικής παραγωγής και με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Και, για να ακριβολογούμε, το ερώτημα είναι: Μπορεί να διατηρηθεί, υπό τις σημερινές συνθήκες, η δυνατότητα της χώρα μας να παράγει τα αναγκαία στον αγροτικό και στο βιομηχανικό τομέα, ώστε να μπορούν να καλύπτονται οι εγχώριες ανάγκες και να γίνονται εξαγωγές, που τουλάχιστον να καλύπτουν τις εισαγωγές και να εξοφλείται το τεράστιο, για τα

μέτρα της χώρας, χρέος; Η προϋπόθεση αυτή είναι απαραίτητη για την επιβίωση της κοινωνίας μας, για την αξιοπρέπεια και την στοιχειώδη ισχύ της χώρας μας.

Σήμερα οι εξαγωγές ελληνικών προϊόντων μόλις καλύπτουν το 25% έως 30 % των εισαγωγών και είναι λιγότερες ακόμη και απ' αυτές του Λουξεμβούργου, ενώ οι εισαγωγές συνεχώς αυξάνονται.

Οι συνθήκες που σήμερα ισχύουν και τις έχουν απολύτως αποδεχθεί οι κυβερνήσεις και η πλειονότητα των πολιτικών δυνάμεων της χώρας
(συνέχεια στη σελ. 2)

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΗΡΘΕ ΝΩΡΙΤΕΡΑ

(συνέχεια από τη σελ. 1)

είναι η «ελεύθερη» (δηλ. η ανεξέλεγκτη, με το δήθεν ελεύθερο ανταγωνισμό) αγορά, η ελεύθερη (με την ίδια επεξήγηση) διακίνηση κεφαλαίων και προϊόντων, με τους όρους που επιβάλλονται από την Ε.Ε., τον ΠΟΕ (Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου) και από άλλα όργανα του καπιταλισμού, που προασπίζουν τα κέρδη των ολίγων και ισχυρών. Και αυτά έχουν πλέον ορατές συνέπειες.

Ο αγροτικός τομέας και το βαμβάκι

Ο αγροτική παραγωγή φθίνει, γιατί η αθρόα εισαγωγή αγροτικών προϊόντων μειώνει τις τιμές. Εισάγουμε σιτηρά από τη Ρωσία, την Ουκρανία, τη Ρουμανία και τη Βουλγαρία, όσπρια από την Κίνα, τον Καναδά, το Μεξικό, την Τουρκία και τη Μαγαδασκάρη, οπωροκηπευτικά και εσπεριδοειδή από πολλές τρίτες χώρες. Σ' αυτό θα πρέπει να προστεθεί και το ακριβό ευρώ σε σχέση με το δολάριο, που καθιστά μη ανταγωνιστικά τα ελληνικά προϊόντα, τα οποία μόνο λόγω του ευρώ ακρίβυαν κατά 40%.

Φέτος ιδιαίτερα έχουν πληγεί οι βαμβακο-παραγωγοί. Το βαμβάκι φέτος έχει τιμή μειωμένη κατά 25% σε σχέση με πέρσι, λόγω της πτώσης των διεθνών τιμών, της μειωμένης ζήτησης και της μεγάλης παραγωγής. Η επιδότηση της Ε.Ε. είναι μειωμένη, λόγω επιβολής ποσόστωσης (πρόστιμο υπερπαραγωγής). Σημειώνουμε ότι οι διεθνείς τιμές εμπορίου στο βαμβάκι είναι περίπου το 30% της τιμής που παίρνουν οι Έλληνες παραγωγοί, λόγω επιδοτήσεων.

Τα χειρότερα αναμένονται από το 2006, οπότε η επιδότηση της ΕΕ στην παραγωγή θα μετατραπεί σε εισοδηματική ενίσχυση, με περιορισμό των καλλιεργουμένων με βαμβάκι εκτάσεων από 3,7 εκ. στρεμ. σε 3 εκ. στρεμ. Ανάλογα είναι φέτος τα προβλήματα για το λάδι και τον καπνό. Οι τιμές που παίρνουν οι αγρότες για τα πορτοκάλια είναι οι μισές απ' αυτές που έπαιρναν πριν λίγα χρόνια, ενώ τα λεμόνια και τα μανταρίνια σαπίζουν στα δέντρα, γιατί οι έμποροι δεν τα αγοράζουν, ανεξαρτήτως τιμής, λειτουργώντας με κυκλώματα εισαγωγής από χώρες με τις οποίες η Ε.Ε. έχει προτιμησιακές σχέσεις.

Οι αγροτικές κινητοποιήσεις, που έχουν στόχο μόνο τη διεκδίκηση υψηλότερης τιμής για τα προϊόντα με την αύξηση των κοινοτικών ή και των εθνικών επιδοτήσεων, είναι ουσιαστικά αδιέξοδες. Δυστυχώς, από την είσοδο της χώρας στην ΕΟΚ μέχρι σήμερα οι κοινοτικές επιδοτήσεις στον αγροτικό τομέα, που αποτελούν

σχεδόν το 50 % του συνόλου των κοινοτικών εισροών, δημιούργησαν αντιπαραγωγική και καταναλωτική νοοτροπία σ' ένα σημαντικό τμήμα του αγροτικού πληθυσμού, την οποία δε θέλουν να διαταράξουν ούτε οι δήθεν κοπτόμενοι κυβερνητικοί παράγοντες, τοπικοί βουλευτές και συνδικαλιστές, που δε θέτουν το πραγματικό πρόβλημα επιβίωσης που προαναφέραμε. Αν το έθεταν, έπρεπε να ζητήσουν πλήρη αλλαγή προσανατολισμού της χώρας, με την αποδέσμευση από την ΕΕ, οργάνωση της διάθεσης των αγροτικών προϊόντων στην εσωτερική και διεθνή αγορά, αγροτοβιομηχανικές μονάδες κ.λ.π..

Η παραμονή στην ΕΕ έχει ως συνέπεια την επιβολή ορίων παραγωγής, παρά το ότι με τη νέα ΚΑΠ περιορίζονται σταδιακά οι επιδοτήσεις. [Την τελευταία πενταετία η Ελλάδα πλήρωσε στην Ε.Ε. αγροτικά πρόστιμα 565 εκατ. ευρώ και εκκρεμούν άλλα 120!] Αποφεύγουν όλοι αυτοί να θέσουν έστω και έμμεσα το θέμα ΕΕ, για να μη θίξουν ολόκληρο το οικοδόμημα και αρκούνται μόνο στα εύπεπτα στερεότυπα.

Η "εισβολή" των κινέζικων ρούχων

Η ραγδαία αυξανόμενη παραγωγή της κινεζικής κλωστοϋφαντουργίας έγινε αισθητή και στη χώρα μας. Ξεφύτρωσαν εκατοντάδες κινεζικά καταστήματα ρουχισμού, τα οποία έχουν πολύ φθηνές τιμές και καλή ποιότητα. Τα ρούχα εισάγονται μέσω Ιταλίας, ως προϊόντα Ε.Ε., και οι Κινέζοι που τα πουλούν πραγματοποιούν σημαντικό τζίρο, από τα χαμηλά κυρίως εισοδηματικά στρώματα. [Το σύνολο των εισαγωγών μας από την Κίνα είναι ήδη 22 φορές μεγαλύτερο από τις εξαγωγές.]

Πολλά εγχώρια εμπορικά καταστήματα έχουν οδηγηθεί σε κλείσιμο ή μαρασμό. Και, σα να μην έφθαναν όλ' αυτά, ετοιμάζεται η κυβέρνηση να δώσει τη χαριστική βολή στα μικροκαταστήματα με την απελευθέρωση του ωραρίου, ικανοποιώντας το πάγιο αίτημα των εγχώριων και ξένων πολυκαταστημάτων.

Τα πράγματα θα χειροτερέψουν, μια και από 1-1-2005 η πρόσβαση των κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων των χωρών της Ασίας (Κίνα, Ινδία, κ.λ.π.) στις αγορές των ΗΠΑ, του Καναδά και της Ευρώπης είναι πλέον ελεύθερη και απεριόριστη και δε χρειάζεται να παίρνουν τη σφραγίδα χώρας της Ε.Ε..

Το άνοιγμα κινέζικων καταστημάτων σ' όλη την Ευρώπη προωθείται από το κινεζικό κράτος, με τη φιλοδοξία να κατοχυρώσει την πρώτη θέση της Κίνας στο παγκόσμιο εμπόριο (οι ΗΠΑ μόλις κατέχουν την 5η θέση) και με διάφορους τρόπους, δύσκολα ανιχνεύσιμους, π.χ. με κρατικές ενισχύσεις και επιχορηγήσεις, με

πλήθος δανείων που δεν εξυπηρετούνται, και επιτρέπουν την εξαγωγή κινεζικών προϊόντων σε τιμές κάτω του πραγματικού κόστους.

Η Ελλάδα έχει το 90% της ευρωπαϊκής βαμβακοπαραγωγής, δηλ. έχει την πρώτη ύλη. Όμως η Ε.Ε. δε μας επιτρέπει να ασκήσουμε πολιτική ανάλογη με της Κίνας. Ενώ προστατεύει το γάλα και γενικά τα αγροτικά προϊόντα των βορείων χωρών, απαγορεύει την προστασία των μεσογειακών προϊόντων, που προτιμάει να τα προμηθεύεται από τρίτες χώρες, με τις οποίες έχει συμφωνήσει να ανταλλάσσει τα βιομηχανικά της προϊόντα (Συνθήκη Κοτονού).

Κλωστοϋφαντουργικές βιομηχανίες και βιοτεχνίες, που επιδοτήθηκαν από το ελληνικό κράτος, φεύγουν σε χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και, ιδιαίτερα, στη Βουλγαρία. Υπολογίζεται ότι το 2005 το 75% της ελληνικής

παραγωγής ενδυμάτων θα πραγματοποιείται εκεί, όπου είναι ήδη εγκατεστημένο το 80% περίπου του παραγωγικού δυναμικού.

Σ' αυτά όλα θα πρέπει να προστεθεί και το γεγονός ότι πολλοί από τη Βόρεια Ελλάδα και τα νησιά του Ανατ. Αιγαίου πηγαίνουν και ψωνίζουν στη Βουλγαρία και στην Τουρκία αντίστοιχα.

Όσα προαναφέρθηκαν είναι μερικές μόνο όψεις από το συνολικό πρόβλημα. Επανερχεται, συνεπώς, το αρχικό ερώτημα, δηλ. πώς θα επιβιώσει η κοινωνία μας, η οποιαδήποτε κοινωνία, όταν έχει καταδικασθεί να καταναλώνει και να μην παράγει, να χάνει σταδιακά ακόμη και την ικανότητα παραγωγής; Η απάντηση είναι απλή: να απελευθερωθεί από τα δεσμά της Ε.Ε. και να προστατέψει την παραγωγή της, όσο είναι καιρός.

ΣΗΜΑΛΙΑ ΑΜΗΧΑΝΙΑΣ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Δε φαίνεται να πηγαίνουν κατ' ευχήν τα πράγματα για τη νέα κυβέρνηση του Μπους στις ΗΠΑ, παρότι, όπως πιστεύει και διαλαλεί, εκτελεί χρέη αντιπροσώπου του Θεού (και του Γιαχφέ) επί της γης. Η σιωπηρή (για την ώρα) εσωτερική αντίδραση και απέχθεια εναντίον της ελάχιστα θα μειωθεί από την αναμενόμενη αποπομπή του κραυγαλέα πολεμοκάπηλου Ράμφελντ. Οι Αμερικανοί δεν είναι όλοι αμερικανάκια.

Η δεινή δημοσιονομική και ευρύτερα οικονομική δυσπραγία, με τις απειλούμενες περικοπές σε όλα τα κοινωνικά πεδία λειτουργεί ως δαυλός που πλησιάζει πυριτιδαποθήκη.

Η επιχείρηση μεταφοράς της ένοπλης αμερικανοδημοκρατίας στο Ιράκ (τα πετρέλαια μάλλον γίνονται ... καπνός) δε φαίνεται να επαληθεύει ούτε στο ελάχιστο τις ελπίδες των εμπνευστών της. **Οι Αμερικανοί στρατιώτες, μισθοφόροι και επαγγελματίες-υπάλληλοι ιδιωτικών εταιριών(!), διαμαρτύρονται για έλλειψη ασφάλειάς τους!** Τους είχαν διαβεβαιώσει ότι θα τους υποδεχτούν μετά βαίων και κλάδων σαν ελευθερωτές και τώρα αντιμετωπίζουν ρουκέτες και καμικάζι. Και οι «σύμμαχοι» επιμένουν να μη βοηθούν.

Οι ΗΠΑ είχαν απειλήσει με εισβολή στη Συρία και στο Ιράν. Είχαν περίπου ανακοινώσει ότι κάθε μήνα θα καταλάμβαναν και μία χώρα από τον «άξονα του κακού». Όμως, ακόμη δεν αντέδρασαν στην πώληση ρωσικών βαλλιστικών συστημάτων στη Συρία, εκτός από τον ... εκνευρισμό (όπως γράφτηκε) του Ισραήλ, που διαμαρτύρεται ότι το βεληνεκές τους καλύπτει το μεγαλύτερο μέρος της χώρας «του» [μήπως επειδή απειλούν τις πυρηνικές(!) του εγκαταστάσεις;]. Πώς επιτρέπεται στο Ισραήλ

να ασκεί πυρηνικές δραστηριότητες, όταν ακόμη και η Ε.Ε. διαμαρτύρεται για πιθανές αντίστοιχες στο Ιράν;

Πιθανόν για την απάλυνση του ισραηλινού εκνευρισμού, το υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ, ως υπεργολάβος των Εβραίων, διένειμε ανά τον πλανήτη έκθεση για αντισημιτικές (αντιεβραϊκές) ενέργειες όπου γης, στην οποία κατηγορείται μάλιστα η Ελλάδα για το πασχαλιάτικο κάψιμο του Ιούδα (Εβραίου)!! Να δούμε πώς θα αντιδράσουν, όταν (και πλησιάζει η ώρα) θα εκτοξεύονται από παντού εκθέσεις για αντιανθρώπινες ενέργειες ΗΠΑ και Ισραήλ.

Είχαν δώσει άφθονο χρήμα και την Κύπρο (και ευρωπαϊκή πορεία) στην Τουρκία και ο Ερτογάν ανταλλάσσει πανηγυρικές επισκέψεις με τον Πούτιν (που άρχισε να μας τα στραβώνει κάπως ...) και οικονομικές (μόνο;) αντιπαροχές. Και ενώ ξόδεψαν, με τη σύμπραξη και της Ε.Ε., άρα και της Ελλάδας, μεγάλα ποσά και ταλαιπώρησαν τόσες «μη κυβερνητικές οργανώσεις» (το νέο φρούτο, που αντικατέστησε τις παλιές ιεραποστολικές εμπροσθοφυλακές), για να αποσπάσουν την Ουκρανία από τη Ρωσία, ο εκλεκτός τους Γιουσένκο διακήρυξε, μόλις εξελέγη, πως η συνεργασία του με τη Ρωσία είναι μονόδρομος και ότι θα αποσύρει τους Ουκρανούς στρατιώτες από το Ιράκ!

Και στη Νότια Αμερική το πάρτι εναντίον των ΗΠΑ συνεχίζεται και εντείνεται. Αντί να πετύχουν την ανατροπή του Τσάβες στη Βενεζουέλα, προστίθενται νέες κυβερνήσεις στους φίλους του. Το κυριότερο, οι χώρες αυτές προσπαθούν να κάνουν, έστω δειλά βήματα αυτοδύναμης ανάπτυξης, με τα πρώτα θετικά αποτελέσματα. Πώς να αισθάνεται άραγε η κοσμογάπητη Κοντολίτσα;

ΨΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

(συνέχεια από τη σελ. 1)

Οι όροι της Κύπρου

Η κυπριακή κυβέρνηση, ορθά από την πλευρά της (βλ. και «Ε» φ. 101), έθετε ως όρους, για να μην ασκήσει βέτο, την αποχώρηση των κατοχικών στρατευμάτων και των εποίκων, την περιφρούρηση των ελληνικών περιουσιών στα κατεχόμενα, την επιστροφή των προσφύγων (ή, έστω κάποια βήματα προς όλ' αυτά) και την αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας από την Τουρκία. Πριν καν αναχωρήσει για τις Βρυξέλες η κυπριακή αντιπροσωπεία, γνωρίζοντας τι την περιμένει, είχε αφήσει στο νησί τους 4 όρους και πήρε μαζί της μόνο την αναγνώριση. Στο διήμερο των Βρυξελλών η αναγνώριση μετατράπηκε σε τελωνειακή ένωση και, τελικά, η Τουρκία πήρε την ημερομηνία, χωρίς να υπογράψει ούτε καν την τελωνειακή ένωση, ούτε καν να δεσμευτεί γι' αυτή!

Στα ΜΜΕ ξεκίνησε ένα όργιο αποπροσανα-

τολισμού. Καμμία αναφορά στους 4 όρους που εγκαταλείφθηκαν, που ήταν και οι πιο ουσιαστικοί. Πουθενά δεν ακούστηκε ότι η τελωνειακή ένωση (αν γίνει και όπως γίνει) συμφέρει οικονομικά την Τουρκία και βλάπτει την Κύπρο. Πουθενά δεν τονίστηκε ότι ακόμη κι αυτή την επέκταση του Πρωτοκόλλου θα την υπογράψει η Τουρκία μετά «την οριστικοποίηση των τροποποιήσεων που είναι αναγκαίες, δεδομένης της σημερινής σύνθεσης της Ε.Ε.» (Σ. 19). Με άλλα λόγια, αν μέχρι τις 3 Οκτωβρίου δεν έχει διαλυθεί η Κυπριακή Δημοκρατία, η Τουρκία μπορεί να επιβάλει την εξαίρεσή της.

Όσον αφορά στις τουρκικές προκλήσεις και αξιώσεις στο Αιγαίο, η ελληνική κυβέρνηση έθεσε έναν εντελώς γενικό και αόριστο όρο, που περιελήφθη στα συμπεράσματα, τη «σαφή δέσμευση της Τουρκίας για σχέσεις καλής γειτονίας» (Σ. 20), δηλ. στην ουσία δεν έβαλε κανέναν όρο κι έτσι δε δημιουργήθηκε κανένα πρόβλημα!

(συνέχεια)

Είναι η ΕΕ χώρος διεκδίκησης;

Του ΝΙΚΟΥ ΚΑΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

μέλους της Ε.Ε. του Αγωνιστικού Σοσιαλιστικού Κόμματος Ελλάδας (Α.Σ.Κ.Ε.)

Σ τις Βρυξέλες συνέβη το αναμενόμενο. Εμμέσως πλην σαφώς διακηρύχθηκε εν επισήμω τελετή ότι η εισβολή και η κατοχή της Κύπρου από τον «Αττίλα», ο εποικισμός και η αρπαγή των περιουσιών των Ελληνοκυπρίων μπορεί να θεωρούνται εγκλήματα από το Διεθνές Δίκαιο, αλλά για το «ευρωπαϊκό κεκτημένο» είναι τετελεσμένα και αποδεκτά. Οι τουρκικές αξιώσεις στο Αιγαίο, επίσης, είναι λογικές και συζητήσιμες. Οι διώξεις των Ελλήνων της Πόλης, της Ίμβρου και της Τενέδου δεν είναι άξιες λόγου.

Πρέπει να δεχτούμε ότι η Ε.Ε. είναι συνεπής. Πάντα έτσι αντιμετώπιζε όλα τα εθνικά μας θέματα. Η διαφορά είναι (αν δεν το αντιληφθήκαμε) ότι η επισήμοποίηση αυτή έχει πλέον και την αποδοχή της Ελλάδας και της Κύπρου. Που χάθηκαν οι προ μινός 5 όροι της Κυπριακής Δημοκρατίας, για να μην ασκήσει βέτο; «Ρεαλιστική και υπεύθυνη στάση» χαρακτήρισε ο επίτιμος της Ν.Δ., άρα ο κύριος Πρόεδρος πρέπει να διερωτηθεί ποιο σοβαρό λάθος έκανε!

Στην Ελλάδα η πολιτική του ζειμπεκικού και του «ευχαριστούμε τους Αμερικανούς» σινηχίζεται. Η απάθης περιφορά του Έλληνα πρωθυπουργού στους διαδρόμους των Βρυξελλών και η χαρούμενη δήλωσή του ότι «πέτυχαμε

όλους τους στόχους μας» (την Τουρκία εκπροσωπούσε;) φανερώνουν το μέγεθος του πολιτικού μας προβλήματος.

Επειδή πιστεύουμε ότι ο ελληνικός λαός (η πλειονότητά του, τουλάχιστον) ούτε αφελής είναι ούτε αναισθητός, διερωτώμεθα: Ως πότε θα τολμούν να ι-σχυρίζονται κάποιοι ότι οι «ευρωπαϊκοί» διάδρομοι αποτελούν χώρους διεκδίκησης των εθνικών μας δικαίων; Τι άλλο πρέπει να δούμε, για να κατανοήσουμε ότι οι διάδρομοι αυτοί συνθλιβούν και τους (δυστυχώς) λίγους που θα ήθελαν να εκπροσωπήσουν τον Ελληνισμό; Ότι οι «ευρωπαϊκές λύσεις» αποτελούν ασφαλές μέθοδο μειοδοσιών;

Κάποιοι πολιτικοί μας δυσανασχετούν (δθήβει;) με τις Βρυξέλες. Μας περισσεύουν πλέον οι διαπιστώσεις τους και οι αναλύσεις τους. Αρκετά! Ο ευρωπαϊσμός, ο ατλαντισμός και ο ενδοτισμός βλέπουμε καθαρά πού μας έφτασαν και πού μας οδηγούν. Αλλαγή πορείας απαιτείται! Είναι εύκολη; Ίσως όχι! Αλλά δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Την υπεράσπιση των εθνικών μας δικαίων μπορούμε να την επιδώσουμε μόνον αν εμείς οι ίδιοι καθορίζουμε την πολιτική μας (δηλαδή αν αποδεσμευτούμε από την Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ), πιστοί στις πολιτιστικές και αγωνιστικές μας παραδόσεις και σε συνδυασμό με βαθιές κοινωνικές αλλαγές, που θα αφαιρέσουν τον πλούτο της χώρας μας από τους μεσαζόντες ξένων συμφερόντων και θα τον αποδώσουν στον ελληνικό λαό.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΕΤΟ

Εκτός από τη δική μας γνώμη, αξίζει να παραθέσουμε τις προβλέψεις ενός ειδικού πανεπιστημιακού, με συντηρητικές απόψεις, που διατυπώθηκαν σε ανύποπτο χρόνο.

«Είναι σχεδόν βέβαιο ότι η Ελλάδα και, πιθανώς, και άλλες χώρες της Ε.Ε. θα ασκήσουν βέτο κατά της έναρξης ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την Τουρκία, προτού λάβει τέλος η κατοχή και βρεθεί πολιτική λύση. Εάν το Κυπριακό παραμένει ανεπίλυτο, όταν η Κύπρος προσχωρήσει στην Ε.Ε., τότε βεβαίως και η Κύπρος θα ασκήσει βέτο.» (Neil Nugent, καθηγητής στην έδρα Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης στο Μητροπολιτικό Πανεπιστήμιο του Μάντσεστερ – Ιούλιος 2002).

Ο άνθρωπος είναι και Άγγλος και ευρωπαϊστής και θεωρούσε αυτονόητο το ελληνικό βέτο το 2002, με Κληρίδη, Σημίτη και Γιωργάκη στην εξουσία! Ακόμη και αυτόν διέψευσαν οι σημερινοί εκπρόσωποί μας!!

Τι συζητήθηκε στις Βρυξέλες:

Η πολιτική μας ηγεσία και τα ΜΜΕ έδωσαν την εντύπωση ότι κατά τη διάρκεια της Συνόδου το κύριο θέμα θα ήταν το «στρίμωγμα» της Τουρκίας. Όμως, από τα 73 «Συμπεράσματα της Προεδρίας», τα 19 μόνο ασχολούνται με τη διεύρυνση, από τα οποία τα 5 μόνο με την Τουρκία (τα υπόλοιπα με τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία και την Κροατία και γενικά) και στα οποία 5:

α) «το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο χαιρέτησε την αποφασιστική πρόοδο που έχει σημειώσει η Τουρκία στην εκτεταμένη διαδικασία [δημοκρατικής] μεταρρύθμισης» (Σ. 18) και
β) «χαιρέτησε τη βελτίωση των σχέσεων της Τουρκίας με τους γείτονές της καθώς και την προθυμία της να εξακολουθήσει να συνεργάζεται με τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη, με σκοπό την επίλυση των εκκρεμών συνοριακών διαφορών, κατά την αρχή της ειρηνικής διευθέτησης ...» (Σ. 20).

Για το Σ. 18 περιττεύει η γνώμη των ανθρώπων που συνεχίζουν να πεθαίνουν στα λευκά κελιά. Για το Σ. 20 τα επίσημα στοιχεία του ελληνικού υπουργείου Άμυνας αναφέρουν ότι: Το 2000 είχαν σημειωθεί 1.203 παραβάσεις του FIR Αθηνών από τουρκικά μαχητικά και το 2003 αυξήθηκαν σε 4.500! Το 2000 οι Τούρκοι παραβίασαν 398 φορές τον ελληνικό εναέριο χώρο και το 2003 τον παραβίασαν 3.900 φορές! Το 2000 είχαμε 31 εμπλοκές μαχητικών και το 2003 είχαμε 1.020! Το 2000 οι Τούρκοι χρησιμοποίησαν 74 οπλισμένα αεροπλάνα και το 2003 πάνω από 1.000! Αυτή τη βελτίωση διαπιστώνει η Ε.Ε.!! Και αυτά είναι τα αποτελέσματα της «ευρωπαϊκής προοπτικής» της Τουρκίας, την οποία έχει αναλάβει εργολαβικά να προωθήσει η πολιτική «μας» ηγεσία, που ισχυρίζεται ότι στις Βρυξέλες πετύχαμε όλους μας τους στόχους!!

Τελικά το πρόβλημα των ΜΜΕ και των πολιτικών μας το έλυσε το δράμα των ανθρώπων της Ν.Α. Ασίας. Οι Βρυξέλες ξεχάστηκαν. Θα τις θυμηθούμε όταν θα δούμε τις συνέπειες στην Κύπρο και το Αιγαίο. Εντός του 2005.

[Απλώς για την ενημέρωση των αναγνωστών μας αναφέρουμε ότι στο Συμβούλιο ασχολήθηκαν με την υποστήριξη του Γιουσένκο στην Ουκρανία, του Αλάουι στο Ιράκ και του Σαρόν στην Παλαιστίνη (ούτε καν μια έκκληση να σταματήσουν οι σφαγές των αμάχων), με την καταπολέμηση της τρομοκρατίας(!), με το δημοσιονομικό πλαίσιο 2007-2013, με ζητήματα ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, με τα όπλα μαζικής καταστροφής και τα πυρηνικά του Ιράν(!), με τις εμπορικές σχέσεις με τη Ρωσία, την

Ινδία, τη Ν. Κορέα και πολλές άλλες χώρες, με τις «ειρηνευτικές» τους επιχειρήσεις στη Βοσνία, τα Σκόπια, τη Γεωργία και το Κογκό και πολλά άλλα θέματα! Δεν παρέλειψαν, όπως πάντα εν είδει προσευχής, να εκφράσουν ομόφωνα την πίστη τους στη συμμαχία με τις ΗΠΑ και να διαμηνύσουν ότι αναμένουν να καλωσορίσουν το Μπους στην Ευρώπη! Μέσα σ' όλ' αυτά που συνέβησαν σ' ένα μόνο διήμερο οι δικοί μας θα προωθούσαν και τις ελληνικές θέσεις στην Κύπρο και το Αιγαίο!]

Αμερικανικά μέτρα καταστολής σε ευρωπαϊκή έκδοση

Οι νέες αρχές των σκληρών νομοθετικών προσαρμογών, που προωθεί η Ε.Ε., ακολουθούν τα αμερικανικά πρότυπα καταστολής και καταργούν το κράτος δικαίου, όπως μέχρι τώρα επικρατούσε στην Ευρώπη. Αναβαθμίζεται ο ρόλος των μηχανισμών ασφαλείας στην αντιτρομοκρατική εκστρατεία, ενισχύεται η καταστολή στη «διαχείριση κρίσεων» και κοινωνικών συγκρούσεων και ποινικοποιείται το διαφορετικό και η κάθε είδους αντίδραση.

Η σημαντική αλλαγή που προωθείται είναι η **δικαστική αξιοποίηση ανεπιβεβαίωτων πληροφοριών, που διαθέτουν οι μυστικές υπηρεσίες**. Αρκεί η κατάθεση ενός «μυστικού», για να αποτελέσουν αυτές οι πληροφορίες βασικό κριτήριο για την καταδίκη υπόπτου ως τρομοκράτη. Έτσι οι μυστικές υπηρεσίες θα είναι αναμφισβήτητοι μάρτυρες και θα μπορούν να κατασκευάζουν ενόχους κατά βούλησιν.

Παρόμοια ρύθμιση είχε εισαγάγει στην Ελλάδα η κυβέρνηση Μητσοτάκη, αλλά η επόμενη κυβέρνηση Α. Παπανδρέου την κατέργησε, ως αντιβαίνουσα σε στοιχειώδη δικαιώματα του κατηγορουμένου. Όμως τέτοια στοιχεία από τα αρχεία της Στάζι χρησιμοποιήθηκαν στη δίκη του ΕΛΑ. Τα τελευταία χρόνια εφαρμόζεται με αυθαίρετο τρόπο και ένα είδος ποινικής καταστολής, με το οποίο επιβεβαιώνονται εκ των υστέρων προϋπάρχουσες υποθέσεις «τρομοκρατίας».

Παράλληλα στην Ε.Ε. προωθούνται μορφές αστυνομικής συνεργασίας και ανταλλαγής πληροφοριών μεταξύ των κρατών-μελών. Με το νέο «Σύνταγμα» της Ε.Ε. ιδρύεται η περιβόητη Επιτροπή Εσωτερικής Ασφάλειας, με αρμοδιότητες και εξουσίες που καταστρατηγούν τις ατομικές ελευθερίες και τα ανθρώπινα δικαιώματα, με επ' άοριστον κράτηση υπόπτων, χωρίς απαγγελία κατηγορίας, χωρίς καν δικαίωμα των κρατουμένων να γνωρίζουν ποιες είναι οι εναντίον τους κατηγορίες. Ό,τι δηλαδή ήδη συμβαίνει στις ΗΠΑ και τη Βρετανία.

Η ΑΠΟΓΥΜΝΩΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΟΜΜΑΤΙΣΜΟΥ ΓΕΝΝΑΕΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΗΣ

(συνέχεια από τη σελ. 1)

για την αμερικανική και ευρωπαϊκή αποδοχή του και την έλλειψη τριβών του με τα κυρίαρχα ΜΜΕ. Ας μην ξεχνάμε ότι ένας από τους πιο ισχυρούς υποψήφιους, ο Απ. Κακλαμάνης, είχε δηλώσει ότι πριν από την τελική επιλογή θα ερωτηθούν κάποιες πρεσβείες! Για τα υπόλοιπα, τα πραγματικά, προβλήματα θα παίζονται άλλα «έργα».

Εντύπωση, πάντως, προκαλεί το νέο ύφος, οι άκομψες εκφράσεις του πρωθυπουργού: «Να στείλετε τη άλλη φορά εσείς καλύτερους αντιπροσώπους», απάντησε σε ερώτηση δημοσιογράφου του «Ριζοσπάστη» γιατί δεν αναφέρθηκε στο casus belli στις Βρυξέλες, «τρίχες» οι φήμες για ανασχηματισμό, «νταβατζήδες», «τσαμπουκάδες» κλπ. πλούτισαν το πολιτικό μας λεξιλόγιο, όχι τόσο γιατί ξεχάστηκαν η σεμνότητα και η ταπεινότητα, αλλά περισσότερο γιατί τον κυρίευσαν πλέον η αμνηχανία και ο εκνευρισμός. Τι θα γινόταν αν είχε να αντιμετωπίσει και κάποια αντιπολίτευση;

Ποιος θα αντιμετωπίσει τα προβλήματα;

Τα προβλήματα, όμως, ορθώνονται απειλητικά. Η ασύδοτη, κερδοσκοπική ακρίβεια, η ογκούμενη ανεργία και η συνακόλουθη συρρίκνωση των αμοιβών των με διάφορες διαβαθμίσεις εργαζομένων (η «ευέλικτη» απασχόληση είναι πλέον γεγονός), τα τρομακτικά ελλείμματα και ο γιγαντιαίος δανεισμός με τα συνεπακόλουθά του, οι μετανάστες, το χάος στην Παιδεία και την Υγεία, οι εθνικές πληγές του Σκοπιανού, του Κυπριακού, του Αιγαίου, η επιδείνωση των οποίων οφείλεται σχεδόν εξ ολοκλήρου στην ένταξή μας στην ΕΟΚ/Ε.Ε., απαιτούν όλα άμεση αντιμετώπιση. Ποιος (και πώς) από τους άμεσα ή έμμεσα τωρινούς κυβερνώντες θα ήταν ποτέ δυνατό να τα αντιμετωπίσει ή έστω να τα αναχαιτίσει;

Η Ν.Δ. είχε ένα μόνο τρόπο να ικανοποιήσει, για λίγο βέβαια, το δημόσιο αίσθημα και να κερδίσει χρόνο για τη λεγόμενη «ήπια προσαρμογή» στα διατασσόμενα μέτρα που μας επιβάλλει η Ε.Ε. (το ταλαίπωρο το βέτο η ελληνική κυβέρνηση το άσκησε μόνο για να υπερασπίσει τα συμφέροντα των εφοπλιστών...): την παραδειγματική τιμωρία των χιλιάδων διεφθαρμένων που λεηλάτησαν τη χώρα και την επιστροφή μέρους των κλοπιμαίων. Αυτό όμως μόνο ως ανέκδοτο ακούγεται και αντ' αυτού η Ν.Δ. ετοιμάζεται να ξεπουλήσει όση δημόσια περιουσία δεν πρόλαβε το ΠΑΣΟΚ. Πώς, λοιπόν, να μη μαίνεται ο πόλεμος ανάμεσα στην κυβέρνηση και τους οπαδούς της για τη νέα

επέλαση σε όσα απέμειναν; Και πώς να τιθασευθούν οι αντιτιθέμενες ξένες και εντόπιες επιρροές στα στελέχη της; Όλα προσπαθούν να επιδείξουν την ευπειθειά τους και τη διάθεση εκτέλεσης όποιας εντολής, όπως συμβαίνει με τους διαπληκτισμούς π.χ. Σουφλιά και Ντόρας, για την εύνοια του ίδιου προστάτη (ΗΠΑ), με σάκο του μποξ τον πρωθυπουργό, τον οποίο μάλιστα απειλούν με εκπαραθύρωση, με την πρώτη ευκαιρία. Μήπως αναμένουν τα δύο θέματα που «πρέπει» να λυθούν μέσα στους προσεχείς μήνες, δηλ. το Σκοπιανό και το Κυπριακό (με τη νέα επίθεση Ανάν);

Με τι αξιοπιστία θα αντιμετωπίσει τη νέα ρωσική ψυχρότητα με όσα θα ακολουθήσουν; Όσο για τα εσωτερικά, κυρίως οικονομικά, φαίνεται από τώρα η σουρρεαλιστική εικόνα που θα προκύψει, μόλις παρθεί το πρώτο μέτρο, από το αλαλούμ για την τύχη των άμεσων αγροτικών αιτημάτων.

Μήπως θα βοηθήσει το ΠΑΣΟΚ;

Ποιο ΠΑΣΟΚ; Εδώ, πλέον όλοι αντιμάχονται όλους για την επικράτηση. Ο νέος πρόεδρος τους γνωρίζει πολύ καλά ότι, αν δεν εξοντώσει όλους τους παλιούς, δεν πρόκειται κανείς να τον υπολογίζει, ούτε να μακροημερεύσει. Το ίδιο όμως θα συμβεί και αν το καταφέρει. Επιδιώκει ένα νέο κόμμα, όπου να κυριαρχεί πλήρως, και έτσι μόνο εκείνος να λογοδοτεί εκεί που «πρέπει», αλλά πώς να τους αλλάξει όλους; Πόσους ξένους να φέρει ως μέλη ή φίλους; Δε θέλει να υπάρχει, ουσιαστικά, κανένα κομματικό όργανο. Θέλει (και το ομολογεί) ένα αμερικάνικο κόμμα, να λειτουργεί μόνο ο πρόεδρος. Πού καιρός και διάθεση να ασχοληθούν με τα προβλήματα του ελληνικού λαού. Δεν είχαν καιρό για κάτι τέτοιο 20 χρόνια που κυβερνούσαν, τώρα ή στο μέλλον θα το επιχειρήσουν; Το μόνο που θυμούνται, μέσα στον ανελέητο πόλεμό τους, είναι να δίνουν δείγματα αφοσίωσης σ' αυτούς που αντιπροσωπεύουν, όπως π.χ. το μένος τους εναντίον κάθε μέτρου που απειλεί τους διαπλεκόμενους, οι διαμαρτυρίες της κ. Διαμαντοπούλου ότι για κάθε αρνητικό μέτρο ρίχνουν όλη την ευθύνη στην Ε.Ε., ενώ για όποιο έργο παράγεται το πιστώνουν στις κυβερνήσεις!! Φανταζόμαστε ότι η κυρία θα δυσανασχετεί μαζί με όλο το ΠΑΣΟΚ(!) ακόμη περισσότερο, όταν ακούει (στις συζητήσεις για το βασικό μέτρο) ότι το ελληνικό Σύνταγμα υπερισχύει του κοινοτικού δικαίου. Μόνο αυτό μας έλειπε!

Πώς θα αντιδράσουν τα εκατομμύρια των (πρώην;) οπαδών του, όσο μάλιστα θα ξεφτίζει το δράμα της σύντομης επανόδου στην εξουσία; Και ας μην ξεχνάμε ότι δεν είχαν όλοι

τους διαφθαρεί, τουλάχιστον στον ίδιο βαθμό.

Και η παραδοσιακή αριστερά:

Για το **ΚΚΕ** ισχύουν όσα γράψαμε κατά καιρούς. Για τα περισσότερα θέματα οι διαπιστώσεις θεωρούμε ότι είναι σωστές, όμως εκείνο που το ενδιαφέρει δεν είναι η αντιμετώπιση των προβλημάτων, αλλά το πώς θα επωφεληθεί κομματικά από την παρουσία του απέναντι σ' αυτά. Άλλωστε ως βασικός στόχος του 17^{ου} Συνεδρίου (9-12/2/05) τίθεται η «ολόπλευρη ισχυροποίηση του Κόμματος, ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική» και όχι η παρέμβαση σε κάποιο εθνικό ή κοινωνικό ζήτημα. Ένα επιπλέον πρόβλημα είναι η αντιμετώπιση των προτάσεων ενότητας ή συνεργασίας που του απευθύνει η νέα ηγεσία του ΣΥΝ.

Ο **ΣΥΝ** μετά το Συνεδριό του, με την ευρεία επικράτηση του Αριστερού Ρεύματος και την

εκλογή του Αλέκου Αλαβάνου ως προέδρου, κάνει ένα βήμα προς τα αριστερά και αυτό το κρίνουμε θετικό. Όμως η προσήλωσή του στην Ε.Ε. (υπόλειμμα του παλιού ευρωκομμουνισμού) δεν προωκίζει ουσιαστική διαφοροποίησή του στον τρόπο με τον οποίο μέχρι τώρα θεωρούσε ότι μπορούν να λυθούν τα προβλήματα της ελληνικής κοινωνίας.

Από τα παραπάνω φαίνεται το πολιτικό αδιέξοδο στη χώρα μας, όταν πλέον όλοι σχεδόν διαπιστώνουν ότι Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ ακολουθούν την ίδια αντιλαϊκή (στα κοινωνικά) και ενδοτική (στα εθνικά) πολιτική και η εναλλαγή τους στην εξουσία έχει στόχο να αποπροσανατολίξει, να εκτονώνει την αγανάκτηση και να ικανοποιεί τις άνομες επιδιώξεις των στελεχών τους και όταν, από την άλλη, σχεδόν όλοι αναμένουν ότι το 80% τουλάχιστον των πολιτών θα τους στηρίζουν πολιτικά. **Πόσο όμως μπορεί να κρατήσει αυτό ακόμη;**

Ο κ. Παπαθεμελής και ο κ. Τσοβόλας

Αξίζει να τα θυμηθούμε. Πριν 1,5 χρόνο ο Στ. Παπαθεμελής ήταν φανερό ότι φεύγει από το ΠΑΣΟΚ, επειδή προέβλεπε ότι δε θα επανεκλεγεί, ο Δ. Τσοβόλας είχε απευθύνει έκκληση για ενότητα του «χώρου», επειδή έβλεπε τη φθίνουσα πορεία του ΔΗΚΚΙ, πολλοί τέως υπουργοί του ΠΑΣΟΚ είχαν σχεδόν συμφωνήσει με το εγχείρημα και μικρότεροι φορείς είχαν επιδείξει ενδιαφέρον ή και επιθυμία συμμετοχής.

Δημοσιογράφοι και φίλοι ρωτούσαν αν ενδιαφέρεται και το ΑΣΚΕ. Παρότι θα βλέπαμε φιλικά ένα τέτοιο σχήμα, η απάντησή μας ήταν πως, αν μας γινόταν πρόταση, δε θα την αποδεχόμασταν, γιατί:

Α) Το πρόγραμμά του δε θα έβγαινε από τη λογική του συστήματος, π.χ. όλοι οι παραπάνω είναι υπέρ της παραμονής στην Ε.Ε., άρα δε θα προσέφερε κάποια προοπτική.

Β) Πρόσωπα όπως οι Τσοβόλας και Παπαθεμελής δέν ενέπνεαν εμπιστοσύνη και την άλλη μέρα θα μπορούσαν να βρεθούν οπουδήποτε.

Σήμερα οι τέως του ΠΑΣΟΚ παραμένουν στο ΠΑΣΟΚ, αφού χειροκρότησαν το νέο τους πρόεδρο και προσπάθησαν να επανεκλεγούν βουλευτές του!

Ο Παπαθεμελής είναι βουλευτής με τη Ν.Δ., δεν άσκησε καμιά κριτική στον Καραμανλή για το ξεπούλημα των Βρυξελλών και για τη στάση του στο Σκοπιανό. Γιατί; Λίγες μέρες πριν τη Σύνοδο των Βρυξελλών, τη μέρα που διοργανώθηκε σχετική εκδήλωση, αυτός προτίμησε να συγκεντρώσει αλλού τους προσωπικούς του φίλους, για να τον επευφημήσουν ως το βέβαιο νέο Πρόεδρο της

Δημοκρατίας! Μετά τη Σύνοδο η σιωπή του διασφαλίστηκε με διαρροές από το Μαξίμου προς τον τύπο ότι στον επόμενο ανασχηματισμό θα περιληφθούν τέως στελέχη του ΠΑΣΟΚ.

Ο Τσοβόλας παρουσίασε τη διάλυση του ΔΗΚΚΙ ως πράξη ευαισθησίας και υποσχέθηκε ότι θα παραμείνει παρών σε όλους τους αγώνες. Αντ' αυτού, ήταν απών και από τη μάχη για το δημοψήφισμα στην Κύπρο και στην καταγγελία των ΗΠΑ για το Σκοπιανό και για τη Σύνοδο Κορυφής των Βρυξελλών! Οι κακές γλώσσες λένε ότι έχει συμφωνήσει την επιστροφή του στο ΠΑΣΟΚ.

Στο ΑΣΚΕ δε μας αρέσει να περιαντολολογούμε ότι δικαιωνόμαστε. Κάποιες λίγες φορές, δυστυχώς, χρειάζεται.

Ο νέος πρέσβης των ΗΠΑ στην Ελλάδα

Δε διάλεξε κατάλληλο καιρό να εμφανιστεί στη χώρα μας ο νέος εκπρόσωπος (ανθύπατος, για πολλούς) των ΗΠΑ στην Ελλάδα. Μέσα στο γενικό χαμό που επικρατεί εδώ πέρασε απαρατήρητη η άφιξη του κ. Ρις, όπως ασχολίαστη, ως μη όφειλε, έμεινε η εκπαραθύρωση του ελληνομαθούς κ. Μίλερ όχι μόνο από την Αθήνα, αλλά και από το διπλωματικό σώμα του Στέιτ Ντιπάρτμεντ (και ο περιορισμός του σε ασχολίες λονδρέζικου πλασιέ).

Οι πρώτες δηλώσεις του Ρις, στα ελληνικά μάλιστα (κάτι που θα δυσαρέστησε ασφαλώς την κ. Διαμαντοπούλου, που επιθυμεί την καθιέρωση της αγγλικής ως εθνικής μας γλώσσας), δεν ήταν και πολύ ευοίωνες. Επιπλέον η σύζυγος του Ρις υπηρετεί ήδη ως πρέσβειρα στα Τίρανα(!), όπου Αλβανοί κυκλοφορούν με αμερικανικές σημαίες! Ας είμαστε έτοιμοι να ακούσουμε ο,τιδήποτε.

Η ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΤΗ Ν.Α. ΑΣΙΑ

Μετά την καταστροφή στον Ινδικό ωκεανό έγινε τεράστια κινητοποίηση συμμαράστασης φιλανθρωπικών οργανώσεων, μεμονωμένων ανθρώπων και κοινωνικών φορέων σ' όλον τον κόσμο. Απ' αυτό το κύμα συμπαραστάσης δεν ήταν δυνατό να απουσιάζουμε κι εμείς, οι Έλληνες, δείχνοντας ιδιαίτερη ευαισθησία, έστω κι αν κάποιος λειτουργούν από μόδα ή τάση επίδειξης. Όμως δεν μπορούμε να μην καταγγείλουμε τα κροκοδείλια δάκρυα των υπευθύνων της συμφοράς, όσων με την αδιαφορία τους συνέβαλαν σ' αυτήν και όσων προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την τραγωδία, για να κάνουν μπίζνες ή να επεκτείνουν την εξουσία τους στις πληγείσες περιοχές, με πολιορκητικό κριό τις Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις.

Το φυσικό φαινόμενο των « Τσουνάμι » είναι γνωστό σ' αυτές τις περιοχές από τότε που κατοικούν εκεί άνθρωποι. Οι αυτόχθονες το γνωρίζουν καλά, γι' αυτό ζούσαν μόνο στο εσωτερικό, μακριά από τις παραλίες, όπου κατέβαιναν μόνο για να ψαρεύουν. Όμως οι μεγάλες τουριστικές εταιρίες και ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, που ως μόνο στόχο έχουν να εκμεταλλεύονται εμπορικά αυτούς τους παραδείσους της φύσης, με απάνθρωπους τρόπους, ακόμη και με τη σεξουαλική εκμετάλλευση θνητων παιδιών, αδιαφόρησαν για τον κίνδυνο κι έχτισαν τα πολυτελή ξενοδοχεία τους και κέντρα διασκέδασης και αναψυχής στις παραλίες, με τα γνωστά αποτελέσματα.

Ούτε έλαβαν πρόνοια να εγκαταστήσουν συστήματα έγκαιρης ειδοποίησης, όπως έγινε σε άλλες περιοχές με παρόμοιο κίνδυνο, όπως στη Χαβάη. Οι φοβερές συνέπειες αυτής της καταστροφής έπληξαν τους τουρίστες, αλλά κυρίως τους μονίμους κατοίκους, που προσφέρουν τις υπηρεσίες τους -κάθε είδους- στους τουρίστες και τους επιχειρηματίες, για ένα κομμάτι ψωμί.

Στο παιχνίδι της ευαισθητοποίησης και των εντυπώσεων μεγάλες εταιρίες υπόσχονται μεγάλα ποσά, που ποτέ δε δίνουν, όπως στους μεγάλους σεισμούς πέρυσι στο Ιράν, και άλλες νέμονται τα συγκεντρωμένα χρήματα, για να «βοηθήσουν» τους πληγέντες ή να «αποκαταστήσουν» τα έργα υποδομής των περιοχών αυτών. Οι Αμερικανοί προθυμοποιήθηκαν να διαθέσουν στρατιώτες τους, για τη διανομή της βοήθειας. Όμως, η **Ινδία** αρνήθηκε με υπερηφάνεια κάθε βοήθεια, λέγοντας ότι θα αντιμετωπίσει μόνη της την τραγωδία, και η (ελεγχόμενη από τους Αμερικανούς) κυβέρνηση της **Ινδονησίας** απόπλισε πρώτα τους Αμερικανούς στρατιώτες, φοβούμενη λαϊκές εκρήξεις.

Είναι βέβαιο ότι ένα μικρό μέρος από τα χρήματα που προσφέρουμε θα βοηθήσουν πραγματικά. Ξέρουμε ότι τα περισσότερα θα φαγωθούν από τους μεγαλοεπιχειρηματίες και τους μεσάζοντες. Δεν αρνούμαστε, όμως, την προσφορά μας. Από κει και πέρα αυτό που οφείλουμε όλοι είναι να προσπαθήσουμε να επικρατήσουν άλλες αξίες και άλλοι κανόνες πάνω στον πλανήτη μας.

Ο θρίαμβος του ευρώ

Λόγω της συνεχιζόμενης στασιμότητας στην κατανάλωση, αρκετές γερμανικές εταιρίες λιανικού εμπορίου πρόσφεραν στους πελάτες τους την ευκαιρία να πληρώνουν σε μάρκα. Η καμπάνια τους είχε επιτυχία! Οι πωλήσεις αυξήθηκαν!

Στην Ελλάδα όλοι πλέον βλέπουν την τεράστια αύξηση των τιμών, λόγω του ευρώ. Βέβαια τα μαθηματικά της «Ελευθεροτυπίας» ισχυρίζονται ότι οι αυξήσεις είναι από 10-30%, αλλά οι υπολογισμοί του κόσμου που ψωνίζει (συνήθως ξένα, πλέον, προϊόντα) λένε ότι οι αυξήσεις είναι 300-800%, π.χ. οι ντομάτες από 100 δρχ. σε 750 δρχ., ο μαϊντανός από 50 δρχ. σε 170 δρχ., το μικρό νερό από 50 δρχ. σε 170 δρχ., οι εφημερίδες από 100 δρχ. σε 340 δρχ. κλπ.

Οι τιμές στα σουπερ μάρκετ της Γερμανίας και της Γαλλίας είναι οι μισές από την Ελλάδα, ενώ οι μισθοί είναι διπλάσιοι. Αυτό σημαίνει να είμαστε ισότιμοι εταίροι!

Γεωθερμική ενέργεια στη Θράκη

Σε πολλές περιοχές και των 3 νομών της Θράκης υπάρχουν αναξιοποίητα γεωθερμικά πεδία, από τα σημαντικότερα της Ευρώπης, όπως τονίστηκε στην ημερίδα που διοργάνωσε το Γεωτεχνικό Επιμελητήριο στην Αλεξανδρούπολη στις 28/11/04.

Ας ευχηθούμε ότι θα αξιοποιηθούν υπό κρατικό έλεγχο, ότι θα συμβάλουν στην εξοικονόμηση συναλλάγματος και στον περιορισμό της ρύπανσης και δε θα αποτελέσουν έναν επιπλέον λόγο για αποσταθεροποίηση της ελληνικής Θράκης.

Συζήτηση για τη Μακεδονία και κοπή της πίτας του ΑΣΚΕ

Για το Σάββατο 29/1 στις 7 μ.μ. έχουν κληθεί στα γραφεία μας μέλη και φίλοι του ΑΣΚΕ, για συζήτηση για τη Μακεδονία και την πλαστογράφηση του ονόματός της από το κράτος των Σκοπίων. Η συζήτηση θα γίνει με βάση το κείμενο που επεξεργάστηκε η Εκτελεστική Επιτροπή και κυκλοφόρησε ως ένθετο στο προηγούμενο φύλλο της «Ενημέρωσης». Το ΑΣΚΕ πάντα είχε καθαρή θέση για το θέμα, αλλά δεν είχε κάνει δουλειά στην έκταση και το βάθος που χρειαζόταν. Αυτό το κενό θεωρούμε ότι καλύπτουμε τώρα, αλλά κρίναμε πως πρέπει να προηγηθεί μια συζήτηση σε ευρύτερο κύκλο, πριν διαμορφώσουμε το τελικό κείμενο.

Μετά τη συζήτηση αυτή θα επεκταθούμε για λίγο σε άλλα πολιτικά θέματα, θα γίνουν κάποιες ενημερώσεις και στο τέλος θα κόψουμε την πίτα και θα ανταλλάξουμε ευχές για τον καινούργιο χρόνο. Όλη η διαδικασία εκτιμούμε ότι θα διαρκέσει περίπου 2,5 ώρες.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ «ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΟΠΙΩΣΗΣ»

Δεν είναι η πρώτη φορά που επιχειρείται, με την ίδρυση της ΕΟΚ και τη μετεξέλιξή της σε Ε.Ε., η ένωση των ευρωπαϊκών φύλων, φυλών ή κρατών σε ένα ενιαίο σχηματισμό, είτε τυχαίο και «φυσικό» είτε με πρωτοβουλία ενός ή περισσοτέρων εθνών. Εξετάζοντας τα μορφώματα αυτά, είναι εντυπωσιακό ότι **ποτέ δε συμμετείχε η Ελλάδα**, όπως κι αν την αντιλαμβάνεται κανείς, σ' αυτές τις απόπειρες και, μάλιστα, σε όλες ανεξαιρέτως τις περιπτώσεις **ο αντίκτυπος ήταν αρνητικός έως καταστροφικός για τη χώρα μας.**

Αρχαίοι και Μεσαιωνικοί χρόνοι

Α) Η πρώτη, ιστορικά γνωστή, μορφή μιας κάποιας ενοποιημένης Ευρώπης είναι η **Κελτική**. Οι Κέλτες (Γαλάτες), ινδοευρωπαϊκή φυλή, με αφετηρία την Κεντρική Ευρώπη, ανάμεσα στους ποταμούς Ρήνο και Δούναβη, ήδη από τα μέσα της 2^{ης} χιλιετίας π.Χ. άρχισαν να εξαπλώνονται. Κατά τον 5^ο και 4^ο αιώνα π.Χ. εκτείνονται από τα βρετανικά νησιά και την Ιβηρική Χερσόνησο στη Δύση, μέχρι τις παρυφές των Σκυθών (σημερινή Ουκρανία) στην Ανατολή και τη (σημερινή) Βόρεια Ιταλία και τα Βόρεια Βαλκάνια στο Νότο.

Οι άγριες επιδρομές τους, με λεηλασίες και καταστροφές, τελικά αποκρούστηκαν στην Κεντρική Ιταλία από τους πρώιμους Ρωμαίους και στην Ελλάδα το 280 π.Χ. από τους Αιτωλούς (λίγο πριν να λεηλατήσουν το μαντείο των Δελφών) και στη συνέχεια από τους Μακεδόνες. Όσοι επέζησαν πέρασαν στη Μικρά Ασία και εγκαταστάθηκαν στην περιοχή της Άγκυρας μέχρι και τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους. [Σε αυτούς απευθύνεται ο Απόστολος Παύλος με την προς Γαλάτας επιστολή του.]

Οι χαλαρές σχέσεις των Γαλατών μεταξύ τους, λόγω των αποστάσεων, και ο ενιαίος πολιτισμός τους, με επικεφαλής τους δρυίδες, αποτελούν την πρώτη ενοποιημένη Ευρώπη και τον πρώτο, ας πούμε, ευρωπαϊκό πολιτισμό, ίχνη του οποίου επιζούν ακόμη, ιδιαίτερα στα βορειοδυτικά άκρα του (Γαλλική Βρετανία, Ουαλία, Ιρλανδία, Βόρεια Σκωτία). **Η Ελλάδα δε μετέχει σ' αυτά.**

Β) Η δεύτερη μορφή ενοποίησης της Ευρώπης, μικρότερη γεωγραφικά, αλλά βαθύτερη πολιτιστικά επέρχεται με τη ρωμαϊκή κατάκτηση, από τον 1^ο αιώνα π.Χ. μέχρι και τον 3^ο αιώνα μ.Χ., μέσα στα πλαίσια της παμμεσογειακής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Κατακτώνται όλοι οι κελτικοί λαοί, εκτός της σημερινής Γερμανίας (γι' αυτό και η πολιτιστική καθυστέρησή της) και των ανατολικών περιοχών, απ' όπου έχουν ήδη απωθηθεί οι Κέλτες από τα νεοεμφανιζόμενα γερμανικά φύλα, και δέχονται τη λατινική σφραγίδα και αργότερα την παπική χριστιανική, σε έκταση και βάθος που επιζεί μέχρι τις μέρες μας (και όχι μόνο στη γλώσσα). Είναι η **Λατινική** περίοδος της (Δυτικής) Ευρώπης, όταν στην Ανατολή η ρωμαϊκή κατάκτηση (από τα Βαλκάνια μέχρι την Αίγυπτο και τη Λιβύη) δεν επηρέασε τόσο το βαθύ ελληνικό-ελληνιστικό χαρακτήρα της, ώστε σύντομα **η Ανατολή να μετεξελιχθεί στη Βυζαντινή Αυτοκρατορία, ερήμην και σε αντιπαλότητα με την παπική Ρώμη και τη Δύση.**

Γ) Τρίτη μορφή ενοποιημένης Ευρώπης είναι η **Γερμανική**. Η Δυτική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, αφού κατόρθωσε επί 3 αιώνες να κρατεί πέραν του Ρήνου τα γερμανικά φύλα, δέχεται τελικά τις επιδρομές τους και, μέσα στην αποσύνθεσή της, κατά τον 4^ο και τον 5^ο αιώνα άρχισε σταδιακά να μεταβάλλεται σε γερμανική, μέχρι την οριστική πτώση της το 476 μ.Χ., και να μεταπίπτει για αιώνες στο γερμανικό χάος. Τα γερμανικά φύλα, συνεχώς ανανεούμενα κατά τρόπο ιστορικά ανεμνήνευτο ακόμη, από την αρχική μικρή κοιτίδα τους, τη Γιουτλάνδη (στο βόρειο τμήμα της οποίας εγκαταστάθηκαν αργότερα οι Δανοί, γερμανικό φύλο από τη Σκανδιναβία), πλημμύρισαν τα παλιά κελτικά εδάφη και τη Σκανδιναβία, σκορπώντας παντού την καταστροφή. **Ο ελληνικός χώρος δε γλύτωσε από τη γερμανική μανία, αλλά τουλάχιστον εδώ δεν κατόρθωσαν να εγκατασταθούν.**

Τα διάφορα γερμανικά φύλα (Γότθοι, Βάνδαλοι, Βουργούνδιοι, Έρουλοι, Φράγκοι, Αλαμανοί, Λομβαρδοί κλπ.) δημιούργησαν τη φεουδαλική Ευρώπη, όπου σιγά σιγά το κενό κεντρικής εξουσίας στον ενιαίο πλέον αυτό χώρο κάλυψε η θρησκευτική και πολιτική παπική επιρροή της Ρώμης, που έτσι σταδιακά επιχειρεί την αποδέσμευσή της από το Βυζάντιο και αργότερα και την υποτεγή του.

Μέσα στο γερμανικό, ποικιλώνυμο, χάος αναδύεται στα μέσα του 8^{ου} αιώνα το **φραγκικό κράτος** της σημερινής Γαλλίας, που απέκτησε κύρος και υμνήθηκε από τους βάρδους του (κελτική κληρονομιά) για την απόκρουση των Αράβων στο Πουατιέ το 734 μ.Χ. [Οι Άραβες, όμως, θα κρατήσουν την Ισπανία για 7 περίπου αιώνες]. Το φραγκικό κράτος αποκτά δύναμη, συμμαχεί με τον Πάπα, που στέφει τον Καρλομάγνο σε «Αυτοκράτορα των Ρωμαίων» το 800 μ.Χ., εκχριστιανίζει τη σημερινή Γερμανία εν πολλοίς δια της βίας και επιχειρεί την οργάνωση πανευρωπαϊκής αυτοκρατορίας, με βάση τα γερμανικά φεουδαλικά στοιχεία και ό,τι είχε απομείνει από τη ρωμαϊκή-λατινική κληρονομιά. Προτείνει μάλιστα γάμο (!) στη βυζαντινή αυτοκράτειρα Ειρήνη, που φυσικά αποκρούεται. [Από τον Καρλομάγνο σχεδιάζουν να αρχίσουν την ευρωπαϊκή ιστορία οι σύγχρονοι αρχιτέκτονες της δημιουργίας ευρωπαϊκού έθνους.]

Η ενότητα αυτή είναι πρόσκαιρη, λόγω των διενέξεων των διαδόχων του Καρλομάγνου, που θα επαναφέρουν το χάος στην εκγερμανισμένη Ευρώπη και θα υποδαυλίσουν το όνειρο του καισαροπαπισμού ως αίτημα ενότητας, για περίπου 500 χρόνια, μέχρι τις απαρχές της δημιουργίας των εθνικών κρατών στη Δυτική Ευρώπη, με την άνοδο της αστικής τους τάξης.

Εν τω μεταξύ οι δεσμοί της Δύσης με το βυζαντινό ελληνισμό της Ανατολής διαρρηγνύονται πλήρως με τις πρωτοβουλίες του Φωτίου (9^{ος} αιώνας) και το οριστικό σχίσμα το 1054. Η μεσαιωνική αναρχία της Ευρώπης, οι εμπορικές βλέψεις των αστικών κρατιδίων της Ιταλίας και τα όνειρα του Πάπα θα οδηγήσουν στις αιμοσταγείς «Σταυροφορίες», στη ληστρική Φραγκοκρατία του ελληνικού χώρου, στις απερίγραπτες καταστροφές, στην προετοιμασία των συνθηκών για την τουρκική προέλαση και (το μόνο θετικό) στη **δημιουργία της νεοελληνικής εθνικής συνείδησης, που δομήθηκε στην αντίθεση, έως και στο μίσος, της μεγάλης πλειονότητας των Νεοελλήνων προς τους «Φράγκους».**

Παράλληλα δημιουργούνται και στενότεροι δεσμοί ανάμεσα στους, διαφοροποιημένους σταδιακά, λαούς της Ευρώπης: Κοινή αντίθεσή τους προς την Ανατολική (Ελληνική) Εκκλησία, κοινή προσπάθειά τους για εγκατάσταση στην Παλαιστίνη, με το πρόσχημα της προστασίας των Αγίων Τόπων, και έλεγχο του εμπορίου της Ανατολής (προπομποί του σύγχρονου σιωνισμού), παρά την τελική εκδίωξή τους από τους Άραβες του Νουρεντίν και του Σαλαντίν. Όλοι τους δέχονται επιρροή από το βυζαντινό πολιτισμό (συνεχιστή του ελληνιστικού πολιτισμού) και αναπτύσσουν την κοινή πολιτιστική «γλώσσα» του Ανθρωπισμού, της Αναγέννησης, των θρησκευτικών αναζητήσεων, του Διαφωτισμού, παράλληλα με την κοινή επιστημονική άνθιση και την εκδήλωση των αντιθέσεων των ανερχόμενων αστικών τους τάξεων. Σιγά σιγά δημιουργείται η αίσθηση της υπεροχής έναντι του άλλου κόσμου, καλλιεργείται η ευρωκεντρική αντίληψη για τον παγκόσμιο πολιτισμό και αρχίζει η εγκληματική αποικιοκρατία. **Σε όλα αυτά τα θετικά και αρνητικά κοινά στοιχεία της Δυτικής Ευρώπης δε μετέχει ο νέος ελληνισμός.**

Νεότεροι χρόνοι

Δ) Ως τέταρτη εκδήλωση ενότητας της Ευρώπης, έστω και βραχύβια, εμφανίζεται η περίοδος της γαλλικής **ναπολεόντειας** ευρωπαϊκής αυτοκρατορίας, απόρροια της Γαλλικής Επανάστασης του 1789. Η επανάσταση αυτή της αστικής τάξης, των αγροτών, των πάσης φύσεως εργαζομένων και απόκληρων ήταν το φυσικό αποτέλεσμα του Διαφωτισμού, γι' αυτό και χαιρετίστηκε από όλους τους διανοούμενους και ενέπνευσε τους λαούς στους αγώνες για εθνική και κοινωνική αποκατάσταση. Αλλά η ναπολεόντεια ευρωπαϊκή αυτοκρατορία, έστω και ως μορφή ευρωπαϊκής ενοποίησης, δεν ήταν δυνατό να διαρκέσει, αφού τελικά ικανοποιούσε ανέφικτους στόχους κυριαρχίας μόνο της γαλλικής μεγαλοαστικής τάξης.

Στον ελληνικό χώρο μόνο έμμεσα επέδρασε η Γαλλική Επανάσταση. Ο Ναπολέοντας αρνήθηκε επαφή με το Ρήγα και **οι ευρωπαϊκές φεουδαρχικές και μεγαλοαστικές τάξεις στάθηκαν εχθρικές προς την Ελληνική Επανάσταση του 1821.** Και όταν επενέβησαν (εξαναγκασμένες από τους αγώνες και τις θυσίες των Ελλήνων, το φιλελληνισμό των λαών και των διανοούμενων τους και τους ανταγωνισμούς τους), μετέτρεψαν την ελευθερωμένη κοινωνία της Νότιας Ελλάδας σε προτεκτοράτο τους.

Ε) Πέμπτη εκδήλωση, ως είδος απάντησης στην προηγούμενη, μπορεί να θεωρηθεί η ανάλογη ευρωπαϊκή ενότητα του Χίτλερ. Στηρίχτηκε σε αντίθετη ιδεολογική βάση, στις ιδέες για την ανωτερότητα της γερμανικής (δηλ. της δυτικοευρωπαϊκής) φυλής, ιδέες που πρωτοκαλλιέργησε ο Γάλλος Γκομπινό, με το έργο του «ιδέες περί της ανισότητας των ανθρωπίνων φυλών» (1851), και οι όμοιοί του, και στόχευε στην κυριαρχία της γερμανικής μεγαλοαστικής τάξης. Ήταν επόμενο και αυτή να καταρρεύσει.

Πρόλαβε όμως να σπείρει τον όλεθρο στην ελληνική κοινωνία, να διαμελίσει την Ελλάδα και να δώσει την ευκαιρία στους «συμμάχους» να μας οδηγήσουν στον εμφύλιο και να επαναβεβαιώσουν την κυριαρχία τους.

Σ' αυτή την ευρωπαϊκή ενοποίηση ο Χίτλερ δεν είχε μοναδικό σύμμαχο την Ιταλία. Είχε, επίσης, την Ουγγαρία, τη Σλοβακία, την Κροατία, τη Ρουμανία, τη Βουλγαρία καθώς και τη διακριτική υποστήριξη της Ισπανίας, της Πορτογαλίας και της Τουρκίας. Τον υποστήριξε και μεγάλη μερίδα της άρχουσας τάξης της Γαλλίας (κυβέρνηση του Βισσύ), της Νορβηγίας (κυβέρνηση των Κουίσιλγκ) και άλλων χωρών.

Η σύγχρονη ενοποίηση

ΣΤ) Κατά τη διάρκεια της γερμανικής ημικατοχής της Γαλλίας εκκολάφθηκε η ιδέα της στενής συνεργασίας των μεγαλοαστικών τάξεων των δύο χωρών.

Το 1947 οι 3 χώρες της Benelux (Βέλγιο, Ολλανδία, Λουξεμβούργο) ιδρύουν τελωνειακή και αμέσως μετά οικονομική ένωση. Το 1948 συγκεντρώνονται στη Χάγη 750 επάνομοι Ευρωπαίοι και απευθύνουν έκκληση σε όλα τα κράτη της (Δυτικής) Ευρώπης για πολιτική και οικονομική ένωση. Το Μάιο του 1950 ο υπουργός Εξωτερικών της Γαλλίας Ρομπέρ Σουμάν με τη «Διακήρυξη» του (στηριγμένη τεχνοκρατικά από τον αρχιτέκτονα της επιτυχούς μεταπολεμικής οικονομικής ανάπτυξης της Γαλλίας Ζαν Μονέ) προβάλλει το όραμα μιας ενωμένης Ευρώπης με επίκεντρο τη γαλλογερμανική συμφιλίωση.

Τον Απρίλιο του 1951 6 κράτη (Γαλλία, Δ. Γερμανία, Ιταλία, Benelux) υπογράφουν την ίδρυση της ΕΚΑΧ (Ευρωπαϊκή Κοινότητα Άνθρακα και Χάλυβα), που τίθεται σε ισχύ τον Ιούλιο του 1952.

Οι ΗΠΑ επιδιώκουν επίσης την «ευρωπαϊκή ενοποίηση», στα δικά τους μέτρα, ώστε να διαθέτουν έναν ισχυρό οικονομικό, στρατιωτικό και πολιτικό σύμμαχο. Στην αρχή η τάση μιας σχετικά ανεξάρτητης Ευρώπης ήταν ισχυρή, με κορυφαία εκδήλωσή της την άσκηση βέτο από τον Πρόεδρο της Γαλλίας Ντε Γκολ το 1963 κατά της υποψηφιότητας ένταξης της Βρετανίας στην ΕΟΚ, ο οποίος φοβόταν, μεταξύ άλλων, τον μέσω Βρετανίας αμερικανικό έλεγχο.

Όμως οι Αμερικανοί από την πρώτη στιγμή έχουν εξασφαλίσει την επιρροή τους. Το 1947 ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ Τζορτζ Μάρσαλ ανακοίνωσε το σχέδιό του για οικονομική βοήθεια προς την Ευρώπη. Το 1948 ιδρύεται από 16 κράτη της Δυτικής και της Νότιας Ευρώπης ο ΟΕΟΣ (Οργανισμός Ευρωπαϊκής Οικονομικής Συνεργασίας), με πρώτο έργο τη διαχείριση αυτής της βοήθειας. Στα 16 αυτά κράτη περιλαμβάνονται και τα 6 της ΕΚΑΧ. Στη χώρα μας γνωρίζουμε πολύ καλά πώς αυτό το σχέδιο εξέθρεψε τη διαβόητη «αμερικανική φάρα». Κάτι αντίστοιχο συνέβη και στις υπόλοιπες χώρες, κυρίως στην Ιταλία και την Ολλανδία. Ο ΟΕΟΣ το 1960 αντικαθίσταται από τον ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης), ο οποίος περιλαμβάνει ως νέα μέλη τον Καναδά και τις ΗΠΑ! Η αμερικανική επιρροή εξασφαλίζεται και μέσω του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Διεθνούς (Παγκόσμιας) Τράπεζας, που ιδρύονται με τις συμφωνίες του Μπρέτον Γουντς το 1944 και αρχίζουν να λειτουργούν από το 1947, καθώς και μέσω της GATT (Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου), που το 199; μετεξελίσσεται

σε ΠΟΕ (Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου). Σημαντικός είναι και ο πολιτικοστρατιωτικός έλεγχος που ασκούν οι ΗΠΑ στους Ευρωπαίους συμμάχους τους, μέσω του ΝΑΤΟ.

Το Μάρτιο του 1957 οι 6 χώρες της ΕΚΑΧ επεκτείνουν με τη Συνθήκη της Ρώμης τη συνεργασία τους, ιδρύοντας την **ΕΟΚ (Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα)** και την ΕΚΑΕ (Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας), που αρχίζουν να λειτουργούν από τον Ιανουάριο του 1958.

Από τότε μέχρι σήμερα η «ευρωπαϊκή ενοποίηση» εξελίσσεται ως εξής:

α) Διευρύνεται γεωγραφικά, παρά τις σημαντικές αντιδράσεις των λαών (βλ. σελ.). Το 1973 εντάσσονται η Βρετανία, η Ιρλανδία και η Δανία, το 1981 η Ελλάδα, το 1986 η Ισπανία και η Πορτογαλία, το 1995 η Αυστρία, η Σουηδία και η Φινλανδία και το 2004 η Πολωνία, η Τσεχία, η Σλοβακία, η Ουγγαρία, η Σλοβενία, η Λιθουανία, η Λεττονία, η Εσθονία, η Κύπρος και η Μάλτα. Δρομολογείται η ένταξη Κροατίας, Ρουμανίας και Βουλγαρίας (η Τουρκία είναι ειδική περίπτωση) και συζητείται η παρατέρα διεύρυνση προς άλλες χώρες της Ευρώπης, ακόμη και προς την Ασία και την Αφρική!

β) Επεκτείνει συνεχώς τις αρμοδιότητές της σε νέους τομείς («εμβαθύνεται»), νομοθετεί αδιάκοπα, μετατρέποντας τους εθνικούς θεσμούς σε απλούς μάντες διαβίβασης των αποφάσεών της, κυρίως στα οικονομικά και κοινωνικά θέματα. Από την 1/1/2002 κυκλοφορεί ως ενιαίο νόμισμα το ευρώ, αλλά όχι σε όλες τις χώρες. Σε όλα αυτά παρατηρούνται επίσης σημαντικές αντιδράσεις.

γ) Κατοχυρώνει συνταγματικά όλο και περισσότερες και πιο αντιδραστικές πολιτικές, κάτι που δε συμβαίνει με κανένα εθνικό Σύνταγμα. Σημαντικοί σταθμοί είναι η Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη (Μιλάνο-Λουξεμβούργο 1985), η Συνθήκη του Μάαστριχτ το 1991 (που ενσωματώνει τις προηγούμενες συνθήκες και ιδρύει την Ευρωπαϊκή Ένωση), η Συνθήκη του Άμστερνταμ το 1997 και η Συνθήκη της Νίκαιας το 2000. Τώρα έχουν διαμορφώσει το Ευρωσύνταγμα (βλ. σελ.), που η διαδικασία έγκρισής του ξεκινά από τις αρχές του 2005, με αμφίβολα αποτελέσματα.

δ) Ελέγχεται όλο και περισσότερο από τους Αμερικανούς (βλ. σελ.). Η Μ. Βρετανία παίζει το ρόλο του επιτηρητή. Ο ύπατος αρμοστής της Ε.Ε. για εξωτερική πολιτική, άμυνα και ασφάλεια είναι από την αρχή ο εκπρόσωπος των Αμερικανών Χ. Σολάνα. Από το 2004 και ο Πρόεδρος της Κομισιόν είναι πιστός οπαδός του Μπους, ο Ζ. Μ. Μπαρόζο. Οι αρχικές μεγάλες φιλοδοξίες έχουν περιοριστεί στην προσπάθεια οικονομικής επέκτασης. Όσο προχωρεί η διεύρυνση τόσο η Ε.Ε. χάνει τη δυνατότητα αυτοκαθορισμού της.

ε) Γίνεται όλο και λιγότερο υπολογίσιμη οικονομική και κυρίως πολιτική και στρατιωτική δύναμη. Στις προβλέψεις για τις επόμενες δεκαετίες αναφέρονται ως κράτη που πιθανό να αμφισβητήσουν την αμερικανική παντοδυναμία η Κίνα (κυρίως), η Ινδία, η Βραζιλία, η Ρωσία κ.ά., αλλά όχι η Ε.Ε..

στ) Η διόγκωση της Ε.Ε. ενισχύει τις διαλυτικές τάσεις στο εσωτερικό της. Όχι μόνο κάποιες μικρότερες χώρες θα διαπιστώσουν ότι αφανίζονται μέσα στην Ε.Ε., αλλά είναι πολύ πιθανό οι αντιθέσεις μεταξύ των ισχυρών χωρών και η εμπλοκή των ΗΠΑ να δυναμιτίσουν αιφνιδιαστικά όλο το οικοδόμημα.

Όσο για τη χώρα μας, οι συνέπειες είναι βαρύτερες σε όλους τους τομείς και η αποχώρηση από την Ε.Ε. είναι όρος όχι μόνο για οποιαδήποτε πρόοδο, αλλά και για την επιβίωσή μας ως έθνους, όπως θα αναλύσουμε παρακάτω.

[Το κείμενο αυτό προορίζεται για εισαγωγή στην έκδοση ΑΣΚΕ-4, που επεξεργαζόμαστε, με την οποία θέλουμε να εξηγήσουμε τη θέση μας για την ΕΟΚ/Ε.Ε.. Κάθε παρατήρηση θα μας είναι χρήσιμη]